



Fiskartorpsholmen 1956

Gott Nytt År

1997

Fiskartorpsholmen är skärgårdens minsta bebodda ö. Där bor jag. Men korparna kraxar, hur kan du bo ensam ute på en liten Ö när det blir vinter och kallt och isen varken bär eller brister? Då säger jag, att här ute är det vackert vad

för väder det än är. Utom fredagen den 17:de november 1995. Stormen fick det att knaka, knäppa och braka och jag funderade på om jag skulle fly ön för ovädret. Varmt var det så jag vände mig och sov ett tag till. Sju på morgonen var ström-

men borta, ingen gröt den morgonen, det var bäst att spara på gasolen för flaskan kändes lätt, men kaffe kostade jag på mig. Vatten hämtades i skottkärran som slarvigt blivit lämnad utanför dörren och nu lägligt fungerade som tratt.

Grova furor spändes av stor-men, som min barndoms pilbågar av en. Några lade sig till vila på sina grannar och grova grenar knäcktes inför mina ögon.

När batterierna i radion tog slut verkade ett besök i civilisationen motiverat. Stövlar på och ner till sjön. Det var kortare dit än vanligt. Stranden hade flyttats till talkanten och båten flöt femtio meter ut, snällt förtöjd vid sin påle. Av bryggorna syntes inte ett spår, men de fanns där säkert i vikens vågiga vatten. Lågtrycket hade sugit upp vattenmassorna och något liknande hade jag inte sett sedan julen 1977. Men den gången var det en stilla och stjärnklar natt. Stövlarna förslog inte och jag övervägde att vada. Men tidigare erfarenheter av isvatten, då man tror att tånaglarna håller på att slitas loss, fick mig att återvända till husets relativa trygghet.

En signal väcker mig. Det är mörkt som i graven och jag famlar mig fram till telefon, när den på fel

sida och den dråsar omkull men räddas före golvet. ”Hej” säger jag för det är säkert någon bekant så här på fredagskvällen - eller är det natt ?

”Ja hej” säger en välbekant stämma. ”jo, vi tänkte att du skulle komma över och ta lite ärter och varm punsch, det kan behövas en sån här kväll”. ”Tack” säger jag ”men ärterna hinner bli kalla och punschen sval innan jag kommer fram”. Det blir så i televidarekopplingarnas tid. Nu var jag inte närmsta granne i stan utan på en översvämmad östersjöö.

”Va! är du där nere i det här vädret” utropar han förvånat och jag förklarar att det är just för det här vädrets skull som jag är här nere på en liten ö utan ström och vatten; ännu en stund - fast det visste jag inte då - ansluten till världen bara med en tunn men mycket lång tråd.

Jag letar reda på ficklampan - välsignade underverk - några ljusstumpar och tänder en brasa. Min granne, Anders på Hersö, är väl den ende i skärgården som har ström nu. Hans vindsnurra sprutar elektroner i halv storm från talltopparna.

Tre dagar tog det innan telefon och ström kom tillbaka. Men

stearinljusen gjorde nattläsandet mysigt.

När jag bodde i Vidsel undrade många hur man kunde bo så långt bort från civilisationen. Men vi läste samma tidningar som i Stockholm, tittade på samma TV-program och lyssnade på samma radio. Skillnaden var, att i Ödemarken hade vi tid att läsa och titta och lyssna. Det hade inte de i asfaltdjungeln och inte gick de på teater och museum oftare än vi.

Och aldrig får de uppleva den stora tystnaden. Den som kommer bara hit en alldeles vindstilla mörk natt. Då dunkar skutornas enstånkor i fjärran fast det egentligen är mitt hjärta. Och andedräkten viner i näsans vindlingar som om tjuvar släpade möbler ur huset.

En gång hörde jag ett ljud jag aldrig hört förut och lyssnade, vad var det? Det blev tyst och så hördes det i gen när jag tittade åt ett annat håll. Det var ögonens muskler som väsnades där inne - då ni, då är det skärgårdstyst. När referenserna försvinner jämförs allt med inget.

Hösten är bäst. Då doftar skogen mossa. Det är fortfarande varmt, natten är lugn och samtidigt fylld av liv.

Här på öa huserer bare fågla och mössa och ja. Men de va ett dukdit fruntimmer här en gång. Fast det va nå't underligt me na, för ho va wädd för potatis. Bäst som ho wote längst ner i ett skåp flög ho ut och gallskek som om ho blitt stucken å en geting. Men där fanns inge annat än två förkrympte potatis som hade wamle ur sin påse föwe året. Grann va ho och dukti, men de va nå't unnelit me na.

Det är en vecka till jul och ett otroligt vackert vinterväder. Snön är knädjup och öarna ligger vita. Den porösa snöisen är fem centimeter tjock . I morgon går den att gå på, för det är 12 grader kallt. Det blir en vit Jul.

